

УДК 37:070

ББК 74.03 (4Укр) 51-05

ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМАТИКА В ОСВІТЯНСЬКІЙ ПРЕСІ ЛЬВОВА 20-30 Х РР. ХХ СТ.

Л. І. Сілевич

*Івано-Франківський національний медичний університет,
кафедра мовознавства; м. Івано-Франківськ, вул. Мазепи, 25;
тел. +380(3422)4-71-08*

У статті акцентовано увагу на українській фаховій пресі 20-30-х рр. як джерелі вивчення з історії педагогіки, історії журналістики, персонографічних досліджень. Доведено, що контент-наповнення цих видань містить багатий матеріал не лише для дослідження становлення і розвитку вітчизняної науки про виховання і навчання, а й для з'ясування розвитку національного шкільництва в Галичині, яке функціонувало в складних умовах колоніального режиму.

Ключові слова: *фахова преса, національне шкільництво в Галичині, часописи педагогічного спрямування, дидактично-методичні публікації, історія педагогіки.*

Українська освітянська преса Львова 20-30-х рр. ХХ ст. концентрує у собі науковий потенціал громадських і педагогічних діячів того часу, які на її сторінках представляли на широкий огляд передові педагогічні ідеї та положення, намагалися творити систему національної освіти в умовах чужорідного соціокультурного простору. На сучасному етапі розвитку української держави є надзвичайно важливим звертатися до досвіду попередників, які жили у значно важчих політико-економічних умовах, однак активно працювали заради становлення національної педагогічної науки, задля виховання освіченого національно-свідомого покоління, а також переосмислювати їхні здобутки і йти далі.

Науковці сьогодення, досліджуючи діяльність окремих товариств, громадських інституцій, історію національної журналістики і шкільництва, часто звертаються до українських освітянських періодичних видань столиці Галицького краю 20-30-х рр. ХХ ст. Зокрема, становленню та розвитку української педагогічної преси другої половини ХІХ – першого тридцятиліття ХХ ст. присвячено розвідки С. Костя [1] та В. Передирій [2]. Висвітлення питань шкільної дидактики на сторінках західноукраїнських (в цілому) педагогічних журналів вивчала Т. Завгородня [3], а проблеми збереження національного шкільництва у відображенні станової преси Галичини загалом і на сторінках „Української школи” зокрема аналізувала Л. Середяк [4, 5]. В. Підгірна за публікаціями журналу „Рідна Школа” (1927-1939 рр.) досліджувала діяльність бібліотек однойменного товариства у селах та містечках Галичини [6]. На історії місячника „Рідна Школа” (1927-1939 рр.) та проблематиці друкованих на

його сторінках матеріалів акцентувала увагу у конференційній доповіді Н. Черниш [7]. Однак у жодній із зазначених наукових розвідок увага вчених не зосереджується на цих періодичних виданнях як цінному джерелі історії розвитку української педагогічної науки. Це й зумовило вибір нашого аспекту дослідження.

Упродовж досліджуваного періоду у місті виходило 11 пресових видань педагогічного спрямування. Серед них: „Учительське слово”, яке було створене ще в 1912 р. і протрималося до початку Другої світової війни, два додатки до нього „Життя і школа” (1923) та „Шлях навчання і виховання” (1927-1939), додаток до другого з них під назвою „Методика і шкільна практика” (1930-1938) і 7 окремих часописів: „Світло” (1921-1922), „Учитель” (1923-1924), „Учитель” (1925), „Учительська школа” (1925-1934, 1938-1939), „Рідна школа” (1925), „Рідна школа” (1932-1939) та „Шлях молоді” (1936-1939). Майже всі з досліджуваних журналів видавалися освітянськими громадськими організаціями: товариство „Учительська Громада” видало 2 журнали, товариство „Взаїмна Поміч Українського вчителства” – 5 видань і товариство „Рідна Школа” – 4 часописи.

За періодичністю ці видання поділяються таким чином: чотири з них – місячники („Світло”, „Життя і школа”, „Учитель” 1923-1924 рр. та „Рідна школа” 1925 р.), три – двотижневики („Методика і шкільна практика”, „Шлях молоді” і „Рідна школа” 1932-1939 рр.), у трьох довготривалих виданнях періодичність змінювалася („Учительське слово” спочатку виходило як місячник, а в останні роки існування – як двотижневик; „Українська школа” починалася як кварталник, а згодом стала місячником; „Шлях навчання і виховання” у перші роки існування – місячник, а згодом – кварталник) і ще один часопис, про періодичність якого редакція не повідомляла („Учитель” 1925 р.).

За читацьким призначенням ці видання можна об’єднати у дві групи:

1) журнали освітянського спрямування для широкого кола читачів. Сюди належать „Світло”, „Учительське Слово”, „Шлях молоді” „Рідна Школа” (1927) і „Рідна Школа” (1932-1939);

2) часописи орієнтовані на фахівців педагогічної галузі. Серед них: „Життя і Школа”, „Українська школа”, „Учитель” (1923-1924), „Учитель” (1925), „Шлях навчання і виховання”, „Методика і шкільна практика”.

У 1920 р. році як орган товариства „Взаїмна Поміч Українського вчителства” було відновлено видання заснованого 1912 р. журналу „Учительське слово”. З 1920 р. по 1939 р. – у другий період існування часопису – до роботи його редакції у різні роки були причетні: А. Зелений, Я. Кузьмів, І. Ліщинський, А. Мучій-Боднарівч, М. Мороз, І. Стронський, І. Юцишин.

У перші два роки редакція журналу акцентувала увагу на питаннях налагодження мирного життя у різних сферах суспільства, науки, культури, пропагуванню ідеї української державності та викритті польського шовінізму. Поряд з матеріалами про становище, права й обов’язки укра-

їнських освітян, про проблеми організаційні на сторінках видання публікувалися численні статті, автори яких піднімали питання про значення і завдання виховання, про напрями у ньому (виховання національне, моральне, соціальне й економічне) тощо. У ряді публікацій звучали мовно-правописні теми, подавалися огляди і критика педагогічної літератури та періодичних освітянських видань, обговорювалися проблеми фахової самоосвіти вчителів. Окрім того, багато місця на сторінках свого видання редакція відводила для публікації дидактичних та методичних матеріалів, статей з історії педагогіки.

У червні 1921 р. Товариство вчителів вищих шкіл у Львові „Учительська Громада” випустило у світ перше число журналу „Світло”. Часопис виходив під заголовком „Місячник посвячений справам національного й суспільного виховання”. За два роки (1921-1922 рр.) його функціонування світ побачило дев'ять чисел (перші чотири з них – під редакцією Михайла Галушинського, а наступні – під редакцією Омеляна Терлецького).

„Світло” виходило у роки активного українсько-польського протистояння, яке призвело до того, що в 1922 р. вийшло лише три об'єднаних числа (ч. 1/3, 4/6, 7/12). Також умови функціонування мали безпосередній вплив і тематику публікацій. Видавці журналу розраховували на широку аудиторію читачів, тому професійна тематика на його сторінках висвітлювалася у контексті проблем загальнонаціонального характеру. Передовиці та редакційні статті передусім акцентували увагу на плеканні ідей української державності і формуванні відповідної морально-духовної атмосфери у середовищі вчителів на їхніх вихованців.

Продуманою є структура видання. Усі публікації вузької освітньо-педагогічної проблематики подавалися у чотирьох розділах: „Дошкільне виховання”, „Шкільне виховання”, „Позашкільне виховання і народна освіта” та „Естетичне виховання”. На сторінках видання публікувалися наукові розвідки та публіцистичні статті авторитетних громадсько-політичних та культурних діячів: Л. Білецького, М. Возняка, М. Галушинського, К. Малицької, А. Животка, С. Людкевича, С. Русової, Є. Сельського, О. Тисовського, О. Терлецького, Є. Яворовського та ін.

У публікаціях цих авторів домінувала думка про те, що у розбудові системи національної освіти велике значення має насамперед ідеологія, від якої належать усі галузі як духовної (релігія, наука, мистецтво), так і матеріальної культури народу. Особливо актуальними й для сьогодення серед них є: „Національне виховання і наша історія” О. Терлецького (1921. – Ч. 2), „Кружки самоосвіти в школах” М. Паньчука (1921. – Ч. 2), „Про музичне виховання” С. Людкевича (1921. – Ч. 3), „Суспільно-національна опіка над дітьми” Є. Сельського (1922. – Ч. 1/3), „Пропедевтика філософії у середній школі” Є. Яворовського (1922. – Ч. 4/6).

Важливим джерелом для дослідження історії національної педагогіки є й друковані на сторінках видання життєписні нариси про знаних українських педагогів, громадських діячів, письменників, філософів. Серед них Л. Білецького „Софія Русова” (1922. – Ч. 1/3) і М. Возняка

„Грицько Сковорода як педагог” (1922. – Ч. 4/6). Рівноцінне джерелознавче значення у контексті нашого дослідження мають і студії про відомих педагогів зарубіжжя (Шах С. Професор д-р Франтішек Дртіка. – 1921. – Ч. 5; Животко А. Г. Пестальоці: До 175-річчя його народження (1746-1821). – 1922. – Ч. 1/3), оскільки вони свідчать про орієнтири українських освітян 20-30-х рр., переконання і діяльність яких формували засади української освітньої системи і педагогіки загалом.

З січня 1923 р. під назвою „**Життя і Школа**” у Львові почав виходити щомісячний педагогічно-науковий додаток до „Учительського слова”. За видавництво цього часопису взялася Педагогічно-наукова комісія товариства „Взаємної Помочі Українського Вчительства”. Журнал проіснував лише півроку. За цей час вийшло шість чисел, одне з яких здвоєне. До складу редакційного комітету часопису входили: М. Божинівський, А. Зелений, М. Зубей, Г. Коваль, І. Ліщинський, Г. Лобай, М. Матвійчук та М. Таранько.

За задумом редакції, на сторінках видання планувалося подавати статті вузького фахового характеру, які давали би змогу українським освітянам виробляти й обговорювати власну концепцію національної системи освіти, творити національну педагогічну науку загалом. Зокрема, це мали бути статті про науковий підхід до організації школи, про теорії морального, інтелектуального, естетичного, соціального та фізичного навчання і виховання українських дітей, присвячені історії, дидактиці та методиці навчання і виховання, експериментальній педагогіці і психології, шкільній і суспільній гігієні тощо. Однак через короткотривале існування цей масштабний задум видавцям журналу реалізувати не вдалося.

І все ж на шпальтах часопису опубліковано ряд матеріалів, на які слід звернути увагу дослідникам становлення національної науки про навчання і виховання. Серед них „Відозва педагогічно-наукової Комісії у справі шкільно-педагогічної літератури з особливим узглядненням книжок і засобів до науки читання, писання і рідної мови” і статті Т. Угринівського з методики навчального призначення прикладного мистецтва.

Окрім того, цінним джерелом для вивчення історії української педагогіки є друковані на сторінках видання повідомлення про новинки методичної літератури та хроніка шкільного і педагогічного життя в Україні.

На час перерви у виданні „Учительського Слова” у Львові виходив місячник „**Учитель**”. Від листопада 1923 р. по серпень 1924 р. вийшли друком десять чисел журналу, присвяченого „справам виховання, шкільництва й учительства”. Відповідальним за його редакцію був Андрій Зелений.

У програмній статті мета видання подавалася таким чином: „увести українське учительство в сферу нових ідей, врівню новітніх працівників на полі народнього виховання й навчання, висвітлювати усі про-

яви з області шкільництва взагалі, а українського зокрема, і обговорювати справи, що торкаються життя-буття учительства” (1923. – Ч. 1).

На сторінках „Учителя” домінували матеріали методичного характеру, зокрема, про новітні методи народної освіти (так званої етнопедагогіки) і статті, автори яких намагалися розробляти нові шляхи розвитку і завдання тогочасного українського шкільництва і педагогіки загалом. Серед них: публікації дидактично-методичного характеру „З педагогічних дослідів та пошукувань” (1923. – Ч. 2) і „Матеріали до анкети на тему: Що читає українська шкільна дітвора й молодь і що їй подобається?” (1924. – Ч. 8, 9) Є. Грицака та методичні розробки І. Климка „Методичне переведення лекції простого речення в другій класі народної школи” (1924. – Ч. 3), „Нарис лекцій граматики в II і III класі народної школи” (1924. – Ч. 7) і „Обчислення обводу і поверхні пояса в народній школі” (1924 – Ч. 8).

„Учитель” є також важливим джерелом для історії розвитку національного шкільництва і педагогічної науки. На його сторінках друкувалися статті на теми експериментальної психології, ролі і місця фізичного виховання у системі національної освіти, про розвиток фахової освіти в Україні, про морально-етичні засади виховання, а також статті загальнопедагогічного спрямування. Окрім того, на шпальтах місячника публікувалися шкільні закони і міністерські розпорядження, подавалися повідомлення і замітки, які є важливим джерелом для вивчення стану українського шкільництва під Польщею та в УРСР.

У 1925 р. львівське товариство українських учителів середніх і вищих шкіл „Учительська Громада” почало видавати науково-педагогічний кварталник, а з 1932 р. – місячник під назвою „**Українська Школа**”. Часопис виходив до 1939 р. з трирічною перервою у 1935-1937рр. За редакцію видання у різні роки відповідали Григорій Микетей, Юрій Рудницький, Павло Сиротюк, Михайло Струтинський.

У програмній статті „Наші завдання” (1925. – Зш. 1/3) редакція повідомляла, що основними завданнями журналу будуть такі: вирішувати національні справи, пов’язані з українським шкільництвом і шкільною реформою, захищати громадянські права українських педагогів, знайомити їх з новими досягненнями тогочасної міжнародної педагогічної науки, новітніми методичними розробками з окремих дисциплін.

Багато уваги на сторінках видання відводилося для висвітлення організаційних справ, які стосувалися загалу освітян, зокрема, подавалися докладні відомості про роботу „Учительської громади”. Окрім того, публікувалися проблемні статті, автори яких піднімали питання про захист українського середнього шкільництва і мови від руйнівних впливів асимілятивної політики уряду Польської держави, про умови існування, розвиток та потреби школи й учительства. В „Українській Школі” вміщено чимало матеріалу про заснування братських шкіл, гімназій, про справу українського університету у Львові і заснування вищих шкіл в Галичині і на Закарпатті.

Однак, на шпальтах журналу домінували наукові статті, автори яких розповідали про нові досягнення у світовій та українській педагогіці, про психологію та психіку молоді різних вікових категорій, про морально-етичне, релігійне, родинне, фізичне і статеве виховання дітей і юнацтва, про способи організації шкільництва і правовий захист учителів, піднімалися питання про реформування уроків української мови у навчальних закладах. Також у часописі друкувалися дидактичні матеріали та методичні розробки викладання окремих предметів (особливо української літератури). Для публікації останніх було відкрито спеціальний відділ „Дидактичні miscellanea”. З друківаних тут матеріалів вчителі могли отримати нову чи додаткову інформацію з історії України, рідної мови та літератури, про відомих (не лише українських) письменників, діячів культури і педагогів, отримати поради і зауваження щодо проведення уроків. Під цими публікаціями стояли прізвища таких уже на той час авторитетних українських громадських, культурних і наукових діячів, як М. Возняк, Д. Коренець, І. Крип’якевич, А. Крушельницький, Д. Лукіянович, С. Русова, В. Сімович, С. Смаль-Стоцький, Ю. Стефанович, Ю. Чайковський.

Цього ж року інше львівське товариство українських освітян – „Взаїмна Поміч Українського Вчителства” – видало два томи педагогічно-наукового збірника „Учитель”. Видання, що вийшло під редакцією М. Таранька, продовжувало традиції своїх попередників і стояло на засадах самоосвіти вчителів. На його сторінках опубліковано низку науково-популярних статей педагогічної тематики, нариси про розвиток шкільництва і просвітництва у Галичині та за її межами, літературознавчі розвідки. Автори ряду публікацій піднімали питання про шляхи подолання неграмотності в краї та про удосконалення фахової підготовки українських вчителів.

Серед авторів матеріалів, присвячених винятково методичним питанням, значились І. Климко, Д. Коренець, М. Божиківський і М. Полек. Окрім цього, на сторінках збірника опубліковано низку розробок уроків з того чи іншого предмета.

З січня 1927 р. товариство „Взаїмна Поміч Українського Вчителства” почало видавати черговий освітянський журнал „Шлях навчання і виховання”. До ч. 3 за 1930 р. він був додатком до „Учительського Слова”, а від ч. 4 за цей рік до 1939 р. виходив як самостійне видання. Ключовими особами у роботі редакції журналу були А. Зелений, Я. Кузьмів, А. Мучій-Боднарівич, І. Стронський, І. Ющишин.

На сторінках цього часопису редакція передовсім розглядала теоретичні питання виховання і навчання тогочасної молоді, публікувала дидактично-методичні розробки для усіх шкільних предметів і наукові статті з методики і практики тогочасного виховання у народних школах.

Окрім того, розроблена редакцією у 1930 р. докладна програма видання передбачала публікацію на його сторінках наукових розвідок з історії педагогіки, з теорії та філософії виховання і навчання, з експериментальної педагогіки, з педагогічного психології, психофізики та ін.,

статей про систему виховання і навчання у тогочасних закордонних країнах, про досягнення тогочасної міжнародної педагогічної науки, про основи мистецького виховання у народних школах.

Співробітниками журналу були Р. Білінський, О. Грицай, М. Возняк, А. Животко, Б. Заклинський, Я. Кузьмів, І. Огієнко, Є. Пеленський, С. Русова, В. Сімович, С. Сірополко, І. Филипчак, І. Чепига та інші. У зверненні „До наших читачів” (1931. – Ч. 10) редакція, підсумовуючи діяльність журналу за чотири роки, наголошувала на тому, що саме це видання започаткувало „традицію вироблення української педагогічної думки”.

Дидактично-методичні матеріали, практичні рекомендації для вчителів, статті з різних ділянок виховання і навчання були основою змісту журналу „**Методика і шкільна практика**” („**Методика**”), який упродовж 1930-1933 рр. виходив як щомісячний додаток до „Шляху навчання і виховання”, а у 1934-1938 рр. – як додаток до „Учительського Слова”. Відповідальними особами у редакційному колективі видання були І. Ющишин та А. Зелений.

Редакція журналу запрошувала читачів ділитися на своїх сторінках досвідом освітянської роботи з колегами. Таким чином на його шпальтах публікувалися плани та конспекти лекцій з різних дисциплін, додатковий науковий матеріал, зразки організації свят чи урочистостей до певних подій, дат, міжурочні відпочинкові вправи, ігри тощо. Відтоді, коли часопис почав виходити як додаток до „Учительського Слова”, його зміст було чітко структуровано у відділи: „Огляд педагогічно-методичного руху”, „Критика й бібліографія”, „Переписка Редакцій”.

З 1935 р. Мирослав Семчишин вів на сторінках журналу „Куток української літературної мови”. Матеріали, які тут друкувалися, були своєрідним курсом української літературної мови. Окрім того, у межах цього відділу публікувалися й статті, в яких розглядалися нормативні питання, зокрема щодо української граматики, лексики, орфоєпії, правопису.

Наприкінці 20-х рр. – у 30-х рр. ХХ ст. товариство „Рідна Школа” видавала у Львові два однойменних журнали. З червня до грудня 1927 р. під редакцією Івана Цурковського світ побачило лише шість чисел „**Рідної Школи**”, останнє з яких вийшло як подвійне.

Першочерговими завданнями цього видання було задекларовано докладне інформування широкої громадськості про роботу товариства, захист інтересів і прав українських учителів та національного шкільництва. Автори журналу намагалися висвітлювати відверті утиски польською владою українського освітянства, що й спричинило його нетривале існування.

З журналом активно співпрацювали відомі громадсько-політичні діячі краю. Зокрема, М. Галушинський, І. Герасимович, Д. Коренець, І. Крип'якевич, О. Макарушка, К. Малицька, С. Сірополко, О. Терлецький, І. Чмола та ін. У своїх численних публікаціях з педагогічних питань вони акцентували увагу передусім на національному, вільному від

урядових вимог, вихованні молодого покоління, оскільки вважали, що саме воно є основою формування повноцінної особистості.

З січня 1932 р. до вересня 1939 р. виходив двомісячник „Рідна школа” – у сумі за сім років було видано 184 числа журналу. Роботою редакції цього видання у різні роки керували Іван Герасимович, Михайло Струтинський та Маркіян Терлецький.

Журнал фактично був другою спробою товариства „Рідна Школа” видавати власний орган. Перед ним ставились ті ж завдання, із ним співпрацювали ті ж люди. Як і у попереднику, на його сторінках домінували публікації, автори яких намагалися вирішувати поточні проблеми національного шкільництва в умовах колоніального існування. Грунтовних розвідок з питань дидактики і методики викладання на його сторінках практично немає. У часописі вміщувалися статті про українське державне і приватне шкільництво у Польщі й відомості про шкільництво і виховання у різних народів. Подавалися поради батькам, як виховувати дітей, піднімалися проблеми національного дошкільного виховання і фахової освіти. Окрім того, докладно висвітлювалася діяльність товариства-видавця.

Третім часописом, яке товариство „Рідна Школа” видавало у Львові, став двотижневик „Шлях Молоді”. Перше число цього журналу, присвяченого проблемам позашкільного виховання, вийшло 1 квітня 1936 р. До вересневих подій 1939 р. світ побачило 66 чисел видання. Роботою редакційного колективу „Шляху молоді” у різні роки керували Михайло Струтинський, Роман Олесницький та Володимир Дячук.

У цьому часописі, як і у двох перших виданнях „Рідної Школи”, акцент робився на національному вихованні молоді. Редакція „Шляху Молоді” орієнтувалася передовсім на підліткову аудиторію. Тому на його сторінках порушувалися актуальні молодіжні проблеми, публікувалися різноманітні просвітницькі матеріали, які сприяли знайомству читацької аудиторії з надбаннями українського народу у різних сферах життя і діяльності. Це були популярні статті на теми історії України, інших народів світу, краєзнавства і літературознавства, матеріали про фахову освіту, короткі лекції позашкільної освіти про найголовніше з окремих галузей знань, життєписні нариси про відомих українських політиків, діячів культури і мистецтва, історичних осіб тощо.

Таким чином, здійснений нами аналіз тематико-змістового наповнення української освітянської преси Львова міжвоєнного періоду дає підстави твердити, що докладне вивчення публікацій цих періодичних видань сприяє заповненню так званих „білих плям” в історії вітчизняної педагогіки. Друковані на їхніх сторінках наукові розвідки, публіцистичні та популярні статті дають багатий матеріал не лише для дослідження становлення і розвитку вітчизняної науки про виховання і навчання, а й для вивчення розвитку національного шкільництва в Галичині, яке функціонувало в складних умовах колоніального режиму. Слід відзначити, що у всіх виданнях, за винятком тих, які видавало товариство „Рідна Школа”, домінували матеріали педагогічної, методологічної та дидак-

тичної тематики. Публікації з різних питань педагогіки засвідчують широкий спектр пошуків тогочасних фахівців і на сьогодні мають цінність джерел вивчення історії виховання та навчання школярів. При належному опрацюванні досвід освітян минулого сприятиме підвищенню ефективності підготовки майбутніх учителів до навчально-виховної роботи у сучасній школі.

Література

1. *Кость С. А.* Педагогічна преса Східної Галичини у другій половині XIX – першій третині XX ст. // Записки Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника. – Львів, 2000. – Вип. 7/8. – С. 299-316.
2. *Передирій В.* Становлення львівської педагогічної преси (друга половина XIX – початок XX ст.) // Збірник праць Науково-дослідного центру періодики. – Львів, 2001. – Вип. 9. – С. 3-23.
3. *Завгородня Т. К.* Педагогічна журналістика західноукраїнських земель і проблеми шкільної дидактики (1918-1939 рр.) // Українська періодика: історія і сучасність / Доп. та повід. другої Всеукр. наук.-теорет. конф. 21-22 грудня 1994 р.; Ред. кол.: М. М. Романюк (відп. ред.) та ін. – Львів; Житомир, 1994. – С. 88-90.
4. *Середяк Л.* Проблеми національного шкільництва на сторінках часопису „Українська школа” (1925 – 1939) // Українська періодика: Історія і сучасність / Доп. та повід. шостої Всеукр. наук.-теорет. конф. 11-13 травня 2000 р.; За ред. М. М. Романюка. – Львів, 2000. – С. 423-427.
5. *Середяк Л.* Проблема збереження української школи в Галичині у міжвоєнний період (за матеріалами преси) // Збірник праць Науково-дослідного центру періодики. – Львів, 2002. – Вип. 10. – С. 410-421.
6. *Підгірна В.* Діяльність бібліотек товариства „Рідна Школа” (за матеріалами часопису „Рідна Школа” (1927 – 1939 рр.) // Українська періодика: історія і сучасність / Доп. та повідомл. Дев’ятої Всеукр. наук.-теорет. конф., Львів, 28-29 жовт. 2005 р. / За ред. М. М. Романюка. – Львів, 2005. – С. 313-319.
7. *Черниш Н. І.* Національно-освітній часопис „Рідна Школа” (1927 – 1939 рр.) // Українська періодика: історія і сучасність / Доп. та повід. третьої Всеукр. наук.-теорет. конф. 22-23 грудня 1995 р.; Ред. кол.: М. М. Романюк (відп. ред.) та ін. – Львів, 1995. – С. 98-102.

*Стаття надійшла до редакційної колегії 22.03.2009 р.
Рекомендовано до друку докт. філол. наук, професором Сніцарчук Л.В.*

**PEDAGOGICAL PROBLEMATICA IN THE ELUCIDATIVE PRESS
OF LVOV IN 20-30 XX ITEM****L. I. Silevich**

*Ivano-Francivs'k National Medical University, Department of Linguistics;
Ivano-Frankivs'k, st. Mazepa, 25; tel. +380 (3422) 4-71-08*

In the article the attention is accented on the Ukrainian professional press 20-30th as to the source of study from history of pedagogic, histories of journalism, person researches. It is led to, that filling of these editions contains rich material not only for research of becoming and development of domestic science about education and study but also for finding out of development of national schooling in Galichini, which functioned in the difficult terms of the colonial mode.

Key words: *professional press, Galicia's national school, periodicals of pedagogical bent, didactic-methodical publications, pedagogics history.*